

JOZUA DOUGLAS

BUREAU SPEURNEUS. *en de*

JUNGLEBENDE

Verslind alle boeken van Jozua Douglas!

In de serie Bureau S.P.E.U.R.N.E.U.S.:

Bureau S.P.E.U.R.N.E.U.S. en de boekenmaffia (1)

Bureau S.P.E.U.R.N.E.U.S. en de junglebende (2)

In de serie Costa Banana:

De gruwelijke generaal (1)

De ongelooflijke Ravi Ravioli (2)

Operatie Pisang (3)

Ufo-alarm (4)

De eilandenruzie (5)

Het piranha-complot (6)

De verschrikkelijke badmeester

De vreselijke tweeling

De rioolridder (Keesie Kippenkop 1)

De mensen in dit boek

Meneer De Bruin

Meneer De Bruin is de gewoonste man ter wereld. Een gewonere man bestaat niet. Hij is niet rijk. Hij is niet beroemd. Hij heeft nergens talent voor. En hij ziet er ook nog eens bijzonder saai en suf uit.

Meneer De Bruin vindt het verschrikkelijk om zo gewoon te zijn en daarom hoopt hij dat zijn zoon later beroemd wordt. Want als je een beroemde zoon hebt, ben je zelf ook een beetje beroemd.

Meneer De Bruin gelooft dat zijn zoon een heel speciaal talent heeft. Zijn zoon is een geniale detective.

Een superspeurneus. En daarom heeft meneer De Bruin vast een detectivebureau voor hem opgericht: Bureau S.P.E.U.R.N.E.U.S. & zoon. Dat staat voor: Sublieme, Puike En Uitmuntende Resultaten Na Echt Uitstekend Speurwerk.

Lev

Lev is een heel gewone jongen. Hij heeft nergens talent voor. Tenminste, dat vindt hij zelf. En hij heeft geen idee wat hij later wil worden. Misschien wordt hij paaseierenverstopper, dobbelsteentester of scheidsrechter bij het WK kussenvechten.

Yara

Yara woont naast Lev. Ze is gek op lezen en daardoor weet ze een heleboel. Haar moeder noemt haar wel eens een wandelende boekenkast. Of een boek op pootjes.

Ze weet dat een koe wel de trap op kan, maar niet af. Dat er miljoenen jaren geleden paddenstoelen groeiden die hoger waren dan giraffen. En dat een sidderaal genoeg stroom geeft om vijftig auto's te laten starten.

Yara wil later olifantenstewardess worden. Of hondenkok of trainer in een vlooiencircus. In elk geval iets met dieren.

Prins Hugo Batman Alligator Ferrari

Eigenlijk heet hij gewoon Hugo, maar hij noemt zichzelf Prins Hugo Batman Alligator Ferrari. Dat is zijn artiestennaam. Hij is namelijk vlogger.

Prins Hugo wil dolgraag beroemd worden. Eén keer lukte dat aardig. Zijn filmpje over de boekenmaffia ging de hele wereld over. Maar daarna vergat iedereen hem weer en kon hij opnieuw beginnen.

Daiza

Daiza is de moeder van Yara en de buurvrouw van Lev. Ze is meestal vrolijk en geeft nooit op. Samen met de kinderen heeft zij een detectivebureau: Bureau D.A.I.Z.A. (Dappere Aandachtige Inspecteurs Zonder Angst). Maar dat detectivebureau is er eigenlijk alleen maar om meneer De Bruin te helpen als hij weer eens in de problemen komt.

Er komen natuurlijk nog veel meer mensen voor in dit boek, maar die kom je vanzelf wel tegen.

HOOFDSTUK 1

Arie Bombarie

‘Dit wordt weer een geweldig avontuur,’ riep meneer De Bruin vrolijk. Hij zat achter het stuur van zijn auto en keek zijn zoon glunderend aan.

‘Je weet niet eens of je de opdracht krijgt,’ zei Lev.

‘Natuurlijk krijgen we die,’ zei zijn vader. ‘Jij bent een geniale detective. Je hebt al twee grote zaken opgelost. De wereld ligt aan onze voeten.’

Lev zuchtte. Hij had inderdaad twee zaken opgelost. Maar dat had hij niet alleen gedaan. Zijn vrienden hadden hem geholpen. Het was beide keren levensgevaarlijk geweest. Bijna was het flink misgegaan.

Lev sloeg het krantje open dat zijn vader had meegenomen. Er stonden een heleboel kleine advertenties onder elkaar.

DRINGEND GEZOCHT

HELDERZIENDE OPPAS m/v

voor rotkind van 9 jr.

Bel: 555 9172

GEZOCHT

PRIVÉ-DETECTIVE

Ervaring niet vereist

Grote beloning

Bel: 555 7329

TE KOOP AANGEBODEN

GLAZEN OOG, blauw,
zeer vriendelijk kijkend,
slechts 2x gedragen

Bel: 555 9923

TE KOOP AANGEBODEN

PAPEGAAIEN, z.g.a.n.

zeer grote woordenschat

Bel: 555 7329

Meneer De Bruin had een grote cirkel gezet om de advertentie voor een privé-detective.

‘Je hebt nog nooit een echte opdracht gekregen,’ zei Lev.

‘Jawel! Vorige week nog.’

‘Dat was een weggelopen kat. En die kwam vanzelf terug.’

Al twee maanden had meneer De Bruin nu zijn detectivebureau. Hij had advertenties in de krant gezet. Hij had een website laten maken. Hij had zelfs briefjes opgehangen in de supermarkt. Maar alleen de buurvrouw was erop afgekomen. Vanwege haar kat. Maar die kwam dus vanzelf terug en dat telde niet.

Meneer De Bruin draaide aan het stuur en ze reden de oprit van een grote villa op. Er stonden een heleboel auto's. Meneer De Bruin zette zijn auto naast een kanariegele Ferrari.

Ze stapten uit en liepen naar de grote dubbele voordeur. Meneer De Bruin drukte op de bel en wreef in zijn handen. 'Ik doe dit voor jou, hè,' zei hij. 'Je hebt talent, jongen. En dat moeten we gebruiken. Anders is het zonde.'

De deur ging open en er verscheen een forse man met een bolle buik en een grote snor. Hij droeg een trainingspak en liep op badslippers.

'Ha!' riep hij met twinkelende ogen en een brede glimlach. 'Meneertje Speurneus!' Hij stak zijn hand uit en gaf meneer De Bruin een stevige handdruk.

'Laat ik me eigen even voorstellen: Arie. Arie de Haan. Me vrienden noemen me ook wel Arie Bombarie. Of Arie Ferrari.' Hij lachte. 'Arie Safari, mag ook. Of Arie Kanarie. Maak nie uit.'

Arie had de hand van meneer De Bruin al die tijd vastgehouden. 'Kom erin, gozer,' zei hij.

Lev en zijn vader stapten een grote hal binnen. Zo'n beetje alles was er van marmer. De vloer, de enorme trap naar boven en de deurposten. Er stonden marmeren plantenspotten, marmeren beelden en

marmereen meubels. Je kon het zo gek niet bedenken, en alles wat niet van marmer was, was van goud.

Arie liep met ferme passen door de hal en opende een grote dubbele deur naar de woonkamer. ‘Ze zijn er allemaal al,’ zei hij. ‘We kennen meteen beginnen.’

Toen meneer De Bruin de reusachtige woonkamer binnenkwam, zakte zijn mond open van verbazing.

De gigantische zithoek zat vol mensen.

Lev herkende hun gezichten. Zijn vader had al vaak over hen verteld. Het waren zijn belangrijkste concurrenten. In deze woonkamer, op verschillende sofa's, zaten alle privé-detectives van Dinkelberg.

Wouter Wobben

was eigenaar van een groot detectivebureau. Hij had talloze spraakmakende zaken opgelost en kwam regelmatig op tv om over misdaad te praten. Zijn grootste triomf: het oprollen van de pannenkoekenmaffia.

Otto Eksterroog

noemde zichzelf flits-detective. Op zijn website stond dat hij de snelste detective ooit was en dat hij criminelen arresteerde nog voordat ze aan hun misdaad konden beginnen. Dat was niet waar, maar snel was hij wel. Zijn record was 4 minuten en 25 seconden.

Herman Gottlieb

werkte altijd alleen. Hij sprak nooit met iemand en loste al zijn zaken op vanuit zijn luie stoel. Denken was alles wat hij deed. Diep nadenken, met gesloten ogen en zijn vingertoppen tegen elkaar.

Arend Hagel

was al jaren privé-detective. Hij vond zichzelf superintelligent, maar er werd gefluisterd dat hij nog niet één zaak had opgelost.

Margreet Vogelpoel

was niet echt een detective. Ze was helderziend. Ze loste vermissingen op door aan foto's te voelen of ze tijdens het slapen onder haar kussen te leggen. Margreet was bekend geworden met haar tv-programma *Ik zie, ik zie wat jij niet ziet*. Volgens haar website was ze niet gewoon helderziend,

maar hooghelderziend. Daarnaast was ze ook nog eens helderhorend, helderruikend, helderproevend en heldervoelend.

Lev en zijn vader waren gaan zitten.

‘Ik ben toch wel heel benieuwd wat de bedoeling hiervan is,’ zei Wouter Wobben.

‘Dat komt daarlijk,’ antwoordde Arie. Hij ging in een gemakkelijke stoel zitten. ‘Laten we eerst ons eigen even voorstellen.’

‘We kennen elkaar al,’ zei Otto Eksteroog geërgerd. ‘Ik weet niet wat het plan is, maar ik heb geen zin om

met deze idioten samen te werken.'

'Komt goed, gozer,' zei Arie. 'Laat mij het even uitleggen.'

Hij pakte zijn laptop en begon te typen. Een paar tellen later verscheen het profiel van een man op een groot tv-scherf. De man leek wel wat op Arie, maar was een stuk dunner.

'Dit is me broer, Cor,' zei Arie. 'We noemen hem ook wel Cor Poppensnor.' Hij lachte. 'Cor Kriebeltor, mag ook. Of Muggenhor. Maak nie uit.'

Arie kuchte en liet een korte stilte vallen.

'Cor is sinds een maandje of twee vermist. Hij was op vakantie in Costa Banana en toen is-ie zomaar in ene verdwenen.'

Arie scrolde naar beneden. Er kwam een foto tevoorschijn waarop Cor breedlachend op een terrasje onder een palmboom zat.

'Dit is de laatste foto die ik van hem heb. Hierna is-ie dus heulmaal foetsie.'

Arie pauzeerde even. Iedereen zat stil te luisteren. Alleen Margreet Vogelpoel zat driftig in een notitieboekje te schrijven.

'Toen ben ik erheen gegaan,' ging Arie verder. 'Ik heb de politie gesproken. Maar die doen dus echt heulmaal niks. Er verdwijnen zo veel mensen, zeiden ze. Dus toen heb ik vier weekies lang gezocht. Het hele land ben ik door gecrost. Maar niks, hè. Niks geen spoortje.'

Arie begon weer te typen en daarna verscheen er een nieuwsbericht op het grote scherm.

'Kijk, het heb zelfs in de krant gestaan.'

DINKELBERGER VERMIST IN COSTA BANANA

SAN FERNANDO

De 40-jarige Cor de Haan uit Dinkelberg is al zes weken vermist in Costa Banana. Hij werd voor het laatst gezien op een terras in San Fernando.

Cor was op vakantie in de hoofdstad van Costa Banana. Zijn broer Arie is wanhopig: 'Ik ben er meteen naartoe gegaan. Heb zekers te weten overal gezocht, maar ik heb heulmaal niks gevonden. De politie doet niks, nakkes, noppes. Die denken dat-ie vanzelf wel weer terugkomt. Maar ik denk dus dat er iets is gebeurd. Iets vreselijks of zo.'

Arie wreef langs zijn snor, kuchte opnieuw en zei toen: 'Ik heb een paar detectives nodig, daaro.'

De opdracht

‘U hebt een paar detectives nodig?’ vroeg meneer Wobben op scherpe toon.

‘Klopt als een koe,’ zei Arie.

‘Dus u stuurt ons met z’n allen naar Costa Banana?’

‘Juistem.’

‘Waarom vraagt u niet iemand uit het land zelf?’ vroeg meneer Wobben. ‘Die mensen daar kennen de omgeving. En die hoeven niet helemaal op reis. Dat scheelt toch een hoop, zou ik denken.’

Arie knikte, alsof hij die vraag wel had verwacht. Hij aarzelde even en zei toen: ‘Cor is een beetje een vreemde vogel. Soms raakt er zomaar in ene een draadje los in z’n harses. Dan wordt-ie een tikkeltje kierewiet.’

Er viel een stilte. Het enige geluid kwam van een vogeltje dat driftig heen en weer vloog in zijn gouden kooitje. Zijn vleugels sloegen ratelend tegen de tralies.

‘Cor haalt het soms in z’n harses dat-ie achtervolgd wordt,’ zei Arie. ‘Vooral als-ie z’n pilletjes vergeet. Die pilletjes houden hem rustig, maar als-ie ze niet neemt, dan gaat-ie gekke dingen zien. De laatste keer dat ik hem belde had-ie het over de Super Geheime Dienst. Die hebben ze daaro. En toen dacht-ie dat ze achter hem aan zaten. Hij is vast op de vlucht geslagen. Als ik detectives vraag van daaro, dan denkt-ie dus dat

het geheim agenten zijn en dan krijgen we hem nooit niet te pakken. En daarom heb ik detectives nodig uit Nederland. Die kennen hem zeg maar een beetje geruststellen.'

'Dat wordt een duur grapje,' zei Wouter Wobben.

'Nou, daar wou ik het dus nog even over hebben,' zei Arie. 'Het is, eh... een soortement van competitie.'

De ogen van meneer Wobben werden groot.

'Degene die hem vindt krijgt duizend euri,' zei Arie. Hij keek erbij alsof hij zojuist een miljoen had uitgelopen.

'En de rest?' vroeg Otto Eksteroog.

Arie lachte breeduit. 'Gratis vakantie.'

'Waarnaartoe?' vroeg meneer De Bruin.

'Naar Costa Banana, natuurlijk,' antwoordde Arie. 'Ik betaal het reisje. Het hotel, vervoer, alles wat je maar ken vreten. Zie het maar als een vakantie voor noppes. En wie ome Cor vindt krijgt een mooie beloning. Da's win-win.'

'Het is dus eigenlijk een soort wedstrijd,' zei Arend Hagel.

'Soortement,' zei Arie met nog steeds dezelfde glimlach om zijn lippen.

'Is dit soms een grap?' riep Wouter Wobben. 'Weet je wel wie je hier voor je hebt?'

Arie zei niets.

Wouter Wobben sprong op. 'Dit is een belediging,' zei hij. En daarna liep hij met driftige passen naar de deur.

Herman Gottlieb en Otto Eksteroog waren ook opgestaan en gingen zonder verder iets te zeggen achter hun collega aan.

Arie grijsde als een aap. ‘En jullie?’ vroeg hij. ‘Wat denken jullie ervan?’

‘Ik vind het een heel mooi aanbod,’ zei meneer De Bruin. Hij legde zijn hand op Levs schouder. ‘Deze jongen is een genie. Hij heeft helemaal in zijn eentje —’
‘Heulmaal toppie!’ riep Arie.

‘Ik doe ook mee,’ zei Arend Hagel. ‘Ik heb een heel hoog IQ. Mijn IQ is zo hoog als —’

‘Oké dan!’ riep Arie. ‘Heulmaal toppie.’

‘Ik doe ook mee,’ zei Margreet Vogelpoel. ‘Maar ik heb wel een foto nodig van uw broer.’

‘Komt voor mekaar,’ zei Arie. ‘We gaan volgende week al. Zaterdag vliegen we naar Costa Banana. Geef me je kaartje en dan mail ik jullie alles wat je mot weten.’

Er volgden nog wat vragen, maar Arie wuifde ze

weg. ‘Komt goed, komt heulmaal goed,’ zei hij terwijl hij zijn laptop wegzette en opstond. ‘Jullie hoeven niks niet te regelen. Ik zorg voor alles.’

De detectives gaven Arie hun visitekaartjes en gingen een voor een naar buiten.

Meneer De Bruin was de laatste. Hij probeerde Arie nog over te halen om alleen hen mee te nemen. Dat was veel goedkoper, zei hij, en Lev had Cor toch wel binnen twee of drie tellen gevonden.

Maar Arie lachte alleen maar. ‘Tot volgende week, meneertje Speurneus,’ zei hij. En even later stonden ze buiten.

‘Gaan we dit echt doen?’ vroeg Lev toen ze weer in de auto zaten.

Meneer De Bruin startte de auto. ‘Natuurlijk gaan we dit doen,’ riep hij. ‘Wat dacht jij dan? We kunnen geld verdienen tijdens een gratis vakantie. Dat is toch heulmaal toppie?’

‘Ik vind het geen goed idee,’ zei Lev.

Meneer De Bruin reed de oprit af en draaide de weg op. ‘Ach, kom nou toch! Wat kan hier nou mis mee zijn?’

Lev staaarde door de voorruit naar buiten. Het verhaal van Arie klonk logisch. En het had in de krant gestaan. Maar toch had hij er geen goed gevoel over.

‘Wouter Wobben ging er meteen vandoor,’ zei Lev. ‘En die andere twee ook. Dat zijn de besten van Dinkelberg en misschien wel van het hele land.’

‘Nou, nou, zo goed zijn die kerels heus niet, hoor,’ zei meneer De Bruin. ‘Jij bent veel beter. Jij bent een wonderkind. Ik durf te wedden dat ze gewoon niet

durven. Ze zagen jou en toen wisten ze al dat ze geen schijn van kans hadden. En daarom gingen ze ervandoor. Als een stelletje laffe kontwormen.'

'Maar —'

'Niks geen gemaar!' Meneer De Bruin was rood geworden. 'Dit is de kans van ons leven.' Hij sloeg met zijn vuist op het stuur.

Lev hield zijn mond. Hij wist dat het geen zin had om tegen zijn vader in te gaan. Als die eenmaal iets in zijn hoofd had...

Een tijdje zaten ze zwijgend naast elkaar. En toen zei meneer De Bruin plotseling: 'Meneer Hagelslag stelt niets voor. Dat is een eersteklas kaasvool. Dat wordt een makkie. Ik zit alleen nog een beetje met die Margreet. Die vrouw is helderziend. En dat is niet eerlijk.'

'Geloof je dat echt?' vroeg Lev verbaasd.

'Natuurlijk geloof ik dat. Die vrouw heeft een gave. Dat heb ik op tv gezien. Ze kijkt dwars door je heen en als er iemand achter je staat, kijkt ze daar ook dwars doorheen. Ze praat met engelen, wist je dat? En ook met aliens en met dode tantes. En met honden en katten. Geloof me. Die vrouw weet veel.'

'Nou, als dat zo is, kunnen we net zo goed niet gaan,' zei Lev. 'Dan hebben we geen schijn van kans.'

'Ben je mal!' riep meneer De Bruin. 'Dat is zonde. We moeten haar gewoon goed in de gaten houden. Ze had een notitieboekje, zag je dat? Als we dat te pakken krijgen, kunnen we haar misschien voor zijn.'

Meneer De Bruin parkeerde zijn auto op de oprit voor hun huis. 'Dit is een ideale opdracht,' zei hij.

‘De timing is perfect. Volgende week is het voorjaarsvakantie. En dan gaan we lekker gratis op reis.’

Lev opende het portier en sprong uit de auto. Hij had zich zijn vakantie wel anders voorgesteld.

‘Ik ga naar Yara,’ zei hij. En zonder op antwoord te wachten rende hij weg.

‘Wacht!’ riep zijn vader hem nog na. ‘Kom terug! We moeten meteen beginnen. We moeten onze harses laten kraken.’

Maar Lev luisterde niet. Hij rende over het tuinpad naar de voordeur van de bureu.

www.uitgeverijdefontein.nl
www.jozuadouglas.com

© 2022 Jozua Douglas
Voor deze uitgave:
© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving en illustraties: © Geert Gratama

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6108 7 (e-book 978 90 261 6192 6)
NUR 283, 282